

Med Hensyn til Straffens Fastsættelse vil jeg gerne nævne, at i §§ 88] og 89 opregnes Strafnedsættelsesgrundene, der yderligere kan virke til, at Straffene ikke bliver saa voldsomme, som de ellers vilde blive. I Kommissionens Udkast var der en almindelig Bestemmelse om, at Forhøjelse af Straffen indtil det dobbelte kunde anvendes for Erhvervs- og Vaneforbrydere. Denne Bestemmelse er heldigvis ikke medtaget; det forekommer mig at være rigtigt, idet disse evige Forhøjelser af Straffene i Gentagelsestilfælde sikkert er ganske urimelige og uretfærdige overfor mange Forbrydere, som i og for sig ikke er farlige, men som mere tilfældigt kommer ind paa Forbryderbanen.

Med Hensyn til Strafudstaaelsen foreslaas det i Lovforslaget, at Straffen skal udstaaes i Statens Fængsler, Tugthuse eller andre Straffeanstalter; Hæfte skal udstaaes i de nuværende kommunale Arresthuse. Ungdomsfængsel skulde egentlig udstaaes i en særlig Anstalt, men Ministeren siger i Bemærkningerne, at en saadan særlig Anstalt ikke behøves foreløbig, idet man foreløbig kan anvende en Afdeling af Nyborg Straffeanstalt som Ungdomsfængsel. Det fører til, at Gennemførelsen af dette Lovforslag ogsaa bliver meget billig; til Trods for, at det er et betydeligt og gennemgribende Forslag, kommer det, havde jeg nær sagt, næsten ikke til at koste noget. I øvrigt er det en udmærket Egenskab ved Forslaget, at Straffuldbrydelsen bliver et Lovgivningsanliggende. Det fastsættes i § 53, hvorledes de forskellige Disciplinærstraffe i Fængslerne skal være, hvad der skal forstaaes ved Enrum eller Fællesskab, hvorledes Fængernes Arbejde skal være, hvilke Begunstigelser de kan miste som Straf, og hvorledes de kan hensættes i Straffecelle eller paa anden Maade straffes, f. Eks. ved Udelukkelse fra Arbejdsgodtgørelse, ved Fortabelse af oplagte Arbejdspenge, Nedsættelse i en lavere Klasse o. s. v. Det er alt sammen noget, som bør lovfæstes og ikke bør kunne foretages administrativt, saaledes som det har været hidtil. Men kunde man ikke gaa videre i saa Henseende? I Kommissionens Udkast var der et Forslag om, at ogsaa Arbejdstiden for Fanger skulde fastsættes, og at der skulde være Forbud mod sundhedsfarligt Arbejde. Ligeledes var der et Forslag om, at man kunde paabyde Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde; dette sidste kan nu gøres ifølge Ulykkesforsikringsloven og behøves derfor ikke her, men de to andre af Kommissionen fremsatte Forslag

synes jeg var heldige, og det var maaske af de Ting, som kunde indsættes under Forhandlingerne i Udvalget. Den højtærede Minister har jo i sine Bemærkninger og paa anden Maade udtalt, at han gerne forhandler om de enkelte Paragraffer.

I § 53, Stykke 4, staar der, at „den ved Hensættelse i Straffecelle foraarsagede Forlængelse af den idømte Straffetid maa ikke uden Samtykke af Direktøren for Fængselsvæsenet overstige en Trediedel af Straffetiden“. En Trediedel af Straffetiden er dog vist en meget lang Overskridelse, og det forekommer mig at være en alt for stor Beføjelse at give Direktøren, at han kan bestemme sligt.

Med Hensyn til Bødestraf, som omhandles i §§ 56—61, er der indført det heldige Princip, at man kan anvende Dagsbøder, saaledes at Retten fastsætter et vist Beløb, der for den enkelte Forbryders personlige Vedkommende skal være hans Dagsbod. Dommen fastsætter et vist Antal Dagsbøder, fra 1 til 90, samme Antal Bøder for lige Forseelse, men Bøderne er ulige store efter den paagældendes Formue, Indtægt og Underholdspligt. Burde det ikke være saadan, at Loven nøje fastsatte, i hvilket Forhold disse Dagsbøder skal staa til den paagældendes økonomiske Omstændigheder?

Med Hensyn til de Forbrydelser, som omtales i den særlige Del, Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed, mod Statsforfatningen og de øverste Statsmyndigheder og mod den offentlige Myndighed — det er i Kapitlerne 12, 13 og 14 —, forekommer det mig, at man har bevaret alle de gamle Former for disse Straffe; man har ændret Straffetiden og nedsat Straffens Art i nogle Tilfælde, men i det hele har man beholdt den gamle Ramme, og det forekommer mig, at det kunde simplificeres ganske betydeligt, saa at man ikke fik et nær saa stort Apparat som her, hvis man f. Eks. sagde — hvad der er nævnt i et Par Paragraffer, f. Eks. i § 115, tror jeg, og § 123 —, at der skulde være offentlig Paatale af alle Forbrydelser og Forseelser mod Statens Overhoved, mod Ministre eller Rigsdag, om man vil, og alle offentlige Myndigheder, Embedsmænd, Kommunalrepræsentanter og andre, som optræder paa det offentlige Vegne, og at Justitsministeren skulde paatale den Slags Sager. Det synes jeg var en udmærket rationel Maade at ordne det paa, da det, det gælder om, ikke er, at Straffen bliver saa og saa høj, men at